

РОЗДІЛ 1 ДИТЯЧИЙ ЛІКАР

Дитячого Лікаря розбудили яскраве сонце й дитячий сміх.

Дитячий Лікар міг цілими днями слухати цей сміх. Для нього це були найприємніші у світі звуки.

Дітлахи гралась у дворі та сміялись.

Час від часу знизу здіймався сріблястий струмінь води. Можна було подумати, що посеред двору лежить великий кит. Звісна річ, Дитячий Лікар розумів, що цього не може бути. Він знав, що це двірник дядько Антон поливає клумби.

Дитячий Лікар почувався втомленим.

Останнім часом у нього було дуже багато роботи. А ночами він писав книгу. Книга називалась так: «Роль справедливої бійки в нормальному розвитку хлопчика».

Удень Дитячий Лікар працював у дитячій поліклініці, а після роботи збирав матеріал для своєї книги. Він ходив по дворах і скверах, заходив у темні під'їзди й навіть зазірав під сходи.

«Як добре, що сьогодні мені не треба йти в поліклініку! — подумав Дитячий Лікар. — Вдасться нині відпочити, а там, може, й закінчу сьомий розділ книги. У мене сьогодні всього два виклики. Правда, один випадок дуже складний: сумна дівчинка Тома...»

Цієї миті пролунав гучний дзвінок.

Дитячий Лікар пішов у передпокій і відчинив двері.
За дверима стояла мама.

Звісно, це була не мама Дитячого Лікаря. Це була мама якогось хлопчика або дівчинки. Але те, що там стояла мама, не викликало жодного сумніву. Це було добре видно з її великих нещасних очей.

Дитячий Лікар тихенько зітхнув і запросив цю чиюсь маму в кабінет.

Звісно, це була дуже гарна мама. Дитячий Лікар зрозумів це першої ж миті.

Така мама напевно вмiла бути суворою.

Але, з іншого боку, така мама напевно дозволяла своїй дитині лазити по деревах і бігати босоніж по калюжах.

«Цікаво, як вона ставиться до бійок? — подумав Дитячий Лікар. — Її думка могла б прислужитися для моєї книги “Роль справедливої бійки в нормальному розвитку хлопчика”...»

— Розумієте, Лікарю... — хвилюючись, почала мама. Її очі були зовсім темні й нещасні. Хоч, мабуть, її очі вмiли також яскраво сяяти. — Бачите... мені вас дуже рекомендували... У мене є син, Петрик... Йому дев'ять років. І він недужий. Він... розумієте... він... боягуз...

Прозорі сльози одна за одною покотилися з маминих очей. Можна було подумати, що вздовж щік у неї висять два разочки блискучого намиста. Видно було, що їй дуже-дуже тяжко.

Дитячий Лікар зніяковів і почав дивитись убік.

— От, скажімо, рано-вранці... — продовжувала мама. — Розумієте, як тільки прокинеться... або, наприклад, як тільки прийде зі школи... а ввечері...

— Так, так, — підтакнув Дитячий Лікар. — Хвилиночку, хвилиночку... А скажіть-но мені, люба... Він до школи сам ходить?

— Ні, я проводжаю й зустрічаю.

— А в кіно?

— Уже півтора року не був.
— А собак боїться?
— Навіть котів... — прошепотіла
мама й схлипнула.

— Ясно, ясно! — сказав Дитячий
Лікар. — Ну, нічого. Сучасна медици-
на... Приходьте до мене завтра в полі-
клініку. Я вас запишу на дванадцятю
годину. Вам зручно на цей час?

— У поліклініку? — розгубилася мама. — Знаєте, він не піде. Нізащо на світі. Я ж не можу вести його силоміць? Чи як ви вважаєте?.. Я думала... ви до нас додому... Ми тут неподалік живемо. Можна на сто другому автобусі...

— Ну, гаразд... — зітхнув Дитячий Лікар і засмучено зиркнув на свій письмовий стіл. — Мені все одно треба зараз їхати на Лермонтовський проспект до сумної дівчинки Томи...

І Дитячий Лікар заходився складати ліки у свою невеличку валізку. Валізка була «середнього віку», не нова, але й не стара, жовтого кольору, із блискучими замочками.

— Хвилиночку, хвилиночку, щоб не забути... Порошок сміху для сумної дівчинки Томи. Дуже сильний засіб... Якщо вже й він не допоможе... Так... Пляшка антибазікіну. Так, так. Перед уживанням збовтати... Це для одного базікала... А для вашого Петрика...

— Вибачте, Лікарю... — знову збентежилась мама. — Ви й так дуже люб'язні... Але... Петрик не приймає жодних ліків. Боїться. Він не п'є навіть газованої води, бо вона шипить... А суп я йому наливаю в мілку тарілку. Він боїться їсти із глибокої тарілки.

— Це природно, природно... — задумливо пробурчав Дитячий Лікар.

— Ви вважаєте, що це природно? — Від подиву очі матусі стали більші разів у чотири.

— Це природно для такого захворювання, — спокійно відповів Дитячий Лікар, насипаючи щось у паперовий пакетик. — Таким дітям я даю ліки у вигляді цукерок. Бачите, звичайнісінька цукерка в рожевій обгортці. Найбільший боягуз сміливо покладе її в рот і...

Дитячий Лікар і мама вийшли на вулицю.

А надворі було просто чудово!

Гаряче сонце. Прохолодний вітерець. Сміялись діти. Посміхалися дорослі. Кудись швидко мчали машини...

Дитячий Лікар і мама підійшли до автобусної зупинки.

За жовтим парканом здіймалась у небо стрімка телевізійна вежа. Вона була дуже красива й вельми висока. Мабуть, усім хлопчикам у цьому районі вона щонаочі снилася.

А на самісінькому її вершечку горів сліпучий вогник. Він був такий яскравий, що краще було цілу годину дивитися на сонце, ніж одну мить на цей вогник.

Аж ось вогник згас. І тоді стало видно, що там, на самісінькому вершечку, ворухиться якась чорна мураха. За хвилину ця чорна мураха поповзла вниз.

Вона ставала дедалі більша й більша, аж поки не з'ясувалося, що це зовсім не мураха, а робітник у синьому комбінезоні.

Потім у жовтому паркані відчинились якісь дверцята, і робітник, нахилившись, пройшов у ці дверцята. У руці він тримав жовту валізку.

Робітник був дуже молодий і добре засмаглий.

У нього були яскраво-блакитні очі.

«Може, вони такі блакитні тому, що він працює так високо в небі?.. — подумав Дитячий Лікар. — Та ні, звісно ж, ні. Я міркую надто наївно...»

— Ви вже вибачте мені, старому, — звернувся Дитячий Лікар до молодого робітника, — але я хочу вам сказати, що ви дуже смілива людина!

— Ну що ви! — зникнув молодий робітник і став іще молодший, геть схожий на хлопчиська. — Яка ж тут сміливість!

— Аякже! Працювати на такій висоті!.. Дозвольте потиснути вам руку! — розхвилювався Лікар і, поставивши свою жовту валізку на землю, простягнув руку молодому робітникові.

Молодий робітник теж поставив свою валізку на землю й потис руку Дитячому Лікарю.

— Ви, звісно, у дитинстві любили бійки? Я не помиляюсь?

Молодий робітник, почервонівши, зніяковіло зиркнув на людей, які стояли в черзі.

— Та бувало... Але навіщо згадувати такі дурниці?..

— Це зовсім не дурниці! — вигукнув Дитячий Лікар. — З погляду науки... Утім, зараз не час говорити про це. Головне — ваша дивовижна сміливість. А сміливість — це...

— Наш автобус, — тихо мовила мама.

Вона сказала це таким голосом, що Дитячий Лікар одразу ж на неї глянув. Він побачив, що її обличчя поблідло й стало якимось кам'яним. Можна було подумати, що це не мама, а статуя мами. А очі, які вмiли сяяти, були зовсім похмурі.

Дитячий Лікар винувато втягнув голову в плечі, підхопив жовту валізку й рушив до автобуса.

«От я розбитий градусник! — картав він сам себе, намагаючись не дивитись на маму. — Як це нечемно... говорити при ній про сміливість. Я лікар і так грубо тицьнув пальцем у рану. Така гарна мама... От я дірява грілка, от я...»

РОЗДІЛ 2

ХЛОПЧИК-БОЯГУЗ

Мама відчинила двері й через темний передпокій провела Дитячого Лікаря до яскраво освітленої кімнати.

Кімнату заливало сонце.

Та світла, мабуть, усе одно не вистачало. Під стелею горіла величезна люстра. На тумбочці стояла засвічена настільна лампа. А на столі лежав увімкнений електричний ліхтарик.

— Петрику, синку! — тихо й лагідно покликала мама. — Це я прийшла! Де ти?

Під ліжком хтось заворушився. Можна було подумати, що там лежить якийсь змії.

— Петрику! — знову тихо й лагідно гукнула мама. — Я тут. Я не дам тебе нікому скривдити. Вилазь, будь ласка! З-під ліжка вигулькнула голова хлопчика.

Дитячий Лікар глянув на Петрика й усміхнувся.

Він терпіти не міг лікувати тих хлопчиків і дівчаток, які йому не подобались. А Петрик йому відразу сподобався.

Ну, звісно, не весь Петрик, а лише Петрикова голова. Увесь Петрик був іще під ліжком. Але в Петрика було гарне підборіддя, симпатичні вуха, що стирчали в різні боки, а на носі — чотири просто чудові веснянки.

— Вилазь, вилазь, — сказав Дитячий Лікар, радіючи, що Петрик йому сподобався. — Під ліжком темно, вилазь на сонечко.

Петрик обережно виповз на животі з-під ліжка. Тепер він був схожий не на змія, а на велику ящірку без хвоста.

— Ну, вставай, вставай, чого ж лежати на підлозі! — сказав Дитячий Лікар. — По підлозі, знаєш, іноді миші бігають.

— Устань, Петрику, не бійся! — тихо й терпляче попросила мама.

Петрик устав. Тепер він був схожий не на ящірку, а просто на гарного хлопчика.

Дитячий Лікар обійшов довкола Петрика, придивляючись до нього досвідченим оком.

— Ану, зігни руку, я гляну, які в тебе мускули!

Петрик подивився на матусю жалібними очима й зігнув у лікті тремтячу руку.

— Не так уже й погано! Не так уже й погано! — задоволеним голосом промовив Дитячий Лікар. — А тепер підстрибни!

Та замість того щоб підстрибнути, Петрик обома руками вчепився в спинку стільця. Він так у нього вчепився, що пальці аж побіліли і стали наче відморожені.

— Ну, підстрибни, синочку! — тихо попросила мама. — Ну, будь ласка. Це треба для лікування...

Петрик докірливо глянув на маму, але таки ж підстрибнув.

Правду кажучи, коли він підстрибнув, то між його підошвами й підлогою який-небудь крихітний малюк навряд чи зумів би просунути бодай мізинець.

— Чудово, чудово! — похвалив Дитячий Лікар і сів за стіл. — Випадок, звичайно, за давнини, але не тяжкий. Сто грамів цукерок «Справжня хоробрість» — і все буде гаразд. От побачите: зараз Петрик з'їсть одну цукерку й піде гуляти у двір.

Аж тепер очі матусі, які вмiли сяяти, нарешті засяяли.

«Так-так, я не помилився, — подумав Дитячий Лікар, — вони можуть сяяти, ці очі...»

— Невже це правда? — скрикнула матуся й засміялась від щастя. — Ну, тоді я піду на роботу, бо вже зовсім спізнююсь. Мені й так доведеться бігти всю дорогу. От тільки попрошу сусідку, щоб вона посиділа з Петриком, і піду.

— Жодних сусідок! Жодних сусідок! — суворо сказав Дитячий Лікар. — Я категорично проти сусідок. Це може тільки нашкодити. Я сам простежу, щоб ваш син як слід розжував цукерку «Справжня хоробрість» та проковтнув її. І все буде гаразд.

— Мамочко! — прошепотів Петрик.

— Не бійся, синку, треба слухатись Лікаря.

— Не йди! — схлипнув Петрик.

— Але ж ти чув, що сказав Лікар. Усе буде гаразд!

І з цими словами гарна мама міцно поцілувала сина, вдячно потисла руку Дитячому Лікаря й пішла.

Вона пішла дуже щаслива, і її очі сяяли.

А Дитячий Лікар узяв жовту валізку й поставив її на стіл.

Потім він потягнув замочки великими пальцями в різні боки. Замочки гучно клацнули — валіза відкрилась.

І раптом Дитячий Лікар голосно скрикнув і витріщився на валізку з таким виглядом, наче він дивився в пащу крокодила.

Потім він схопився руками за волосся й завмер із роззявленим ротом. Після цього закрив рот, опустив руки, схопив валізку й вивалив із неї все, що там було.

На стіл важко впала груба сіра книга й металевий щиток з темним склом посередині. На книзі великими літерами було написано «Верхолаз-електрозварник».

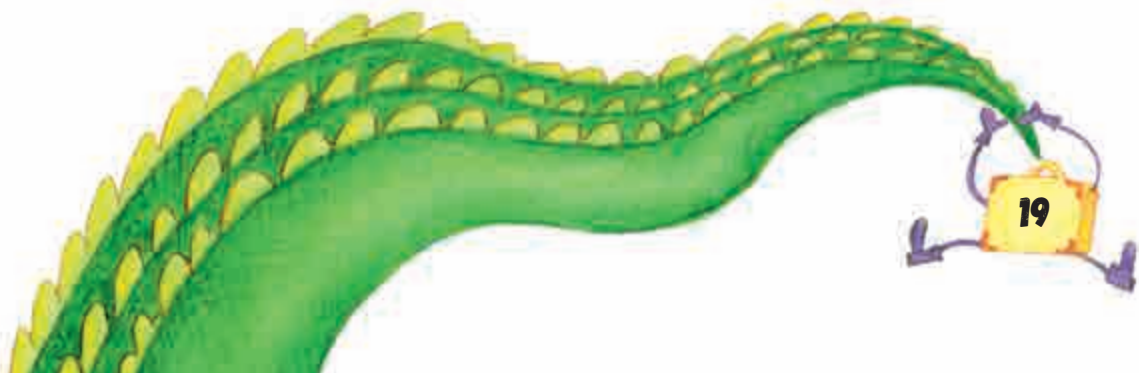
— Валіза... — прошепотів Дитячий Лікар блідими тремтучими губами. — Це не моя валіза...

Петрик злякався й почав рюмсати.

Дитячий Лікар глянув на нього невидючими очима.

— Це валіза того хороброго юнака, — простогнав він. — Ну, звісно, я не взяв свою валізу, а взяв не свою валізу. Тобто я хочу сказати, що він узяв мою валізу, а не взяв свою валізу. А в моїй валізі лежать цукерки «Справжня хоробрість»... О-о-о...

Дитячий Лікар знову застогнав, та ще й таким жахливим голосом, наче в нього розболілись одразу всі зуби.

— Ті цукерки може їсти тільки боягуз. А той юнак хоробрий, дуже хоробрий. Якщо він з'їсть хоч одну цукерку, він стане надто хоробрий, і тоді... Ні-ні, його треба якомога швидше знайти! Ось тут на книжці написано: Валентин Ведьоркін... Мені треба бігти! — скрикнув Дитячий Лікар, обертаючись до Петрика. — А ти чекай на маму!

Але Петрик усією своєю вагою повис на рукаві Дитячого Лікаря. Сльози заливали йому обличчя й, немов сережки, теліпались на відстовбурчених вухах. Рукав затріщав. Ще трохи, і Дитячий Лікар рушив би на пошуки Валентина Ведьоркіна в халаті з одним рукавом.

— Я сам не залишусь! Я боюсь! — ридав Петрик.

— Тоді ходімо зі мною!

— І з вами не піду! Я боюсь!

— А чого ти боїшся більше: залишатись тут чи йти зі мною?

— Однаково!

— Обирай!

— Боюсь обирати!

— Та вирішуй уже, швидше!

— Боюсь вирішувати!

— Швидше!

— Боюсь швидше!

— Тоді давай я відведу тебе до сусідки. Як її звати?

— Тітка Катя.

— Де вона живе?

— Не знаю.

— У якій квартирі?

— Не знаю.

— Ходімо її пошукаємо!

— Боюсь шукати!..

— Так ми з тобою до вечора говоритимемо! — закричав Дитячий Лікар, кидаючись до дверей. — А я більше не можу чекати!..

